

blev til sin Beskæmmelse saa forvirret, at hun ikke kunde svare noget.

Men for Pastor Blomberg var denne Tavshed og Blusset paa hendes Kinder ogsaa Svar nok. Om Aftenen i Sengen talte han derom til sin Kone og gentog, at der ikke maatte øves noget Pres paa Barnet; de maatte saa haabe paa, at Vorherre vilde give hendes Hjertes Valg sin Velsignelse og føre det til Lykke for hende. Paa den Indvending, at Per jo ingenting var og næppe engang havde Udsigt til nogen Stilling, hvormed han kunde ernære en Familie, svarede Præsten fortrøstningsfuldt, at ogsaa i den Henseende vilde Gud nok hjælpe; og han tænkte derved særlig paa den Strømregulering, hvorom der havde været Tale, og som sikkert vilde kunne kaste en Del af sig.

Udsigterne for denne Sag var rigtignok i Øjeblikket alt andet end lyse. Der var i Løbet af Efteraaret paa Foranstaltning af Hofjægermesteren afholdt et Par offentlige Møder om den; men det havde vist sig umuligt at skabe Enighed mellem de to-tre hundrede større og mindre Lodsejere, hvis Interesser berørtes af den, og uden hvis udelte Tilslutning der intet kunde udrettes. Skønt i Grunden hver enkelt var overbevist om, at den foreslaaede Ordning vilde kunne blive fordelaglig for ham, modsatte man sig den — eller stillede sig dog uvillig til den — af Ængstelse for, at Ens Nabo eller Svoger eller Broder skulde tjene endnu mere ved den eller komme forholdsvis billigere til sin Fordel. Saa undte man nu heller ikke Hofjægermesteren Æren af at sætte et saa betydningsfuldt Foretagende i Værk. De store Bønder var tilsidst helt udeblevne fra Møderne, og man betragtede dermed Planen som uhjælpelig strandet.

Men nu blandede Pastor Blomberg sig pludselig i Sagen. Med den lykkelige Evne, han besad, til bestandig i sine smaa Privatinteresser at se Samfunds- eller Menighedsanliggender af vidtrækkende Betydning besluttede han „at gribe om denne grimme Brændenælde“, som han sagde til sin Kone. Den syntes ham et nedslaaende Eksempel paa, hvorledes Ufordragelighedens og Mistroens Ukrudt kunde vedblive at skyde op i et ved Aanden lutret og frigjort Samfund. Først søgte han underhaanden at indvirke